

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

1

SKANDALINGIEJI SAMERFILDAI

DIANE GASTON

Meilės supančioti

Knygute.lt

Diane Gaston

MEILĖS SUPANČIOTI

Keturių knygų serija
"*Skandalingieji Samerfildai*"
Pirma knyga

Versta iš Diane Gaston, Bound by Duty, 2015
© Diane Gaston, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0187-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

~1~

1815-ųjų vasaris. Linkolnšyras, Anglija

Žiemos vėjas tarškino Samerfeldų viensėdijos langų stiklus, kai Tesa Samerfeld skaitė vyresniosios sesers kvietimą.

Tuoju pat ateik į rytmetinį kambarį, – rašė ji.

Tesa baiminosi išgirsianti dar kokių nors blogų žinių. Pastaruoju metu regėjosi, kad Lorena kviečiasi ją ir jauniausiąją sesutę Dženą į tą saloną tik norėdama iškloti blogas naujienas.

Vėjo stūgavimas, kaip ir tiko situacijai, pranašavo negandą.

Saulėtą dieną rytmetinis kambarys būdavo nutviekstas šviesos, bet šiandien skendėjo pilkumoje. Lorena grėsmingu veidu stovėjo prie židinio. Surūgusi Džena sėdėjo ant netoliese pastatyto krėslo.

– Kas nutiko, Lorena? – paklausė Tesa.

Pastaruoju metu sesuo keistai elgėsi, nieko nepaaiškinusi kelioms valandoms pradingdavo iš namų.

Staigi tėvo mirtis prieš porą mėnesių atrodė blogiausia, kas galėjo nutikti, tačiau netrukus

jos sužinojo, kad prieš mirdamas jis iššvaistė jų kraity. Negana to, tolimas pusbrolis, kuris turėjo paveldėti tėvo titulą ir turtus, aiškiai parodė neketinąs jomis rūpintis. Nieko keista – juk visi tikėjo, kad skandalingosios seserys Samerfild visai ne to tėvo dukros. Visą laiką sklandė gandai, kad motina visų jų susilaukė vis nuo kito meilužio.

O tada su vienu jų pabėgo.

Tėvo baroneto titulo paveldėtojas taip pat aiškiai leido suprasti norintis kuo greičiau perimti jam priklausantį turtą, o tai reiškė, kad seserys turės atlaisvinti namus, kuriuose gyveno visą savo gyvenimą.

Kas dar gali nutikti?

– Prašom atsisėsti, – paprašė Lorena. Jos dailų veidą temdė nerimas.

Tesa susižvalgė su Džena ir, kaip liepiama, atsisėdo.

Lorena žingsniavo priešais jiedvi.

– Žinau, kad visos nerimavome, kaip gyvenime toliau...

Nerimauti – pernelyg švelniai pasakyta. Tesa įsivaizdavo, kad jos bus priverstos išsiskirti, įsidarbinti guvernantėmis arba damų kompanijomis, jei tik pasisektų gauti tokią vietą,

žinant jų šeimos reputaciją.

- Aš... radau sprendimą. - Lorena susirūpinusi žvilgsniu nužvelgė seseris.

Jei yra sprendimas, ko gi ji tokia susirūpinusi?

- Lorena, sakyk.

Sesuo gražė rankas.

- Radau... būdą, kaip susigražinti mūsų kraičius. Kad jūs vėl būtumėte geidžiamos nuotakos.

Prireiktų nemenko kraičio užtemdyti skandalui, kuris seseris persekiojo visą gyvenimą. Tarytum motinos pabėgimo būtų negana, dar tas įvykis su tėvu! Prieš motinai dingstant, jis parsivežė namo pavainikį sūnų. Žinoma, Tesa ir seserys mylėjo Edmundą, joms jis buvo brolis, net jeigu jo atsiradimas dar labiau pakurstė piktas kalbas.

- Kokia nesąmonė, - suniurnėjo Džena. - Mūsų niekas nenorės. Motina turėjo tiek meilūžių... Todėl mes visos tokios nepanašios.

Bet tai nebuvo visiška tiesa. Visų kaktos buvo aukštos, veidai smulkūs, nors Lorena buvo rudakė tamsiaplaukė, Džena - žydraakė blondinė, o Tesa kažkur per vidurį, kaštoniniais plaukais ir riešuto spalvos akimis.

Kaip jų motina, girdėjo Tesa, nors mergina neprisiminė, kaip tiksliai ji atrodė.

Jai toptelėjo viena mintis.

- Lorena, tik nesakyk, kad suradai motiną. Ar ji skirs mums kraičius?

Kai motina dingo, Tesai buvo vos devyneri.

- Mūsų motina? Ne. Ne! Tikrai ne, - nustebo Lorena.

- Tai kas tada? - irzliai pasiteiravo Džena.

Vyresnėlė liovėsi žingsniavusi ir pažvelgė į seseris.

- Aš ištekėjau.

- Ištekėjai?! - Tesa pašoko nuo kėdės. - Ištekėjai!

- Negalėjai ištekėti, - užprotestavo Džena. - Nebuvo užsakų.

- Ištekėjau su specialiuoju leidimu.

Ne. Neįmanoma! Lorena nebūtų nuo Tesos nuslėpusi tokios didelės paslapties. Jiedvi išsipasakodavo viena kitai viską - beveik viską.

- Kas jis? - stengdamasi nesijausti įskaudinta paklausė ji.

Lorenos balsas nutilo iki šnabždesio.

- Lordas Tinmoras.

- Lordas Tinmoras?! - vienbalsiai šūktelėjo

Tesa su Džena.

- Tas atsiskyrėlis? - dar perklausė Tesa.

Po žmonos ir sūnaus mirties prieš daugelį metų lordas Tinmoras užsidarė savo dvare Linkolnšyre, ne per toliausiai nuo Jardnio kaimo, kur jos ir gyveno. Tesa neįsivaizdavo, kada Lorena galėjo su juo susipažinti, ką ir kalbėti apie merginimą. Lordas Tinmoras nesirodydavo žmonėse.

- Jam turbūt kokie aštuoniasdešimt! - šūktelėjo Džena.

- Tik septyniasdešimt šešeri, - kilstelėjo smakrą Lorena.

- Septyniasdešimt šešeri. Gerokai jaunesnis, - sarkastiškai atkirto Džena.

Jos dievinama sesuo ištekėjo už nusenusio atsiskyrėlio? To jau per daug.

- Kodėl taip padarei, Lorena?

Sesers akys blykstelėjo.

- Dėl tavęs, Tesa. Dėl jūsų abiejų. Lordas Tinmoras pažadėjo skirti jums abiem kračius ir apmokėti pokylių sezoną Londone. Jis netgi nusiųs pinigų Edmundui, kad šis gautų aukštesnes pareigas kariuomenėje, ir padengs kitas išlaidas. Jis puikus žmogus.

Sesuo už jo ištekėjo, kad jos gautų kračius, o

Edmundas – paaukštiniimą?

– Niekada neprašiau tavęs kraičio, – pareiškė Džena. – O Edmundas gali pats užsitarnauti paaukštiniimą.

– Žinai, kad negali, karas juk baigėsi, – atšovė jai Lorena. – Jau ir taip nesuduria galo su galu. Būti karininku kainuoja, jei nežinotum.

Džena papurtė galvą.

– Ar mūsų kraičių Edmundui neužteko?

Tėvas už paskutinius pinigus nupirko sūnui leitenanto rangą.

Lorena šoko ginti brolio.

– Edmundas apie tai nežino, Džena, ir nebandyk jam kada nors to pasakyti. Įširstų, jei sužinotų. Be to, tėtis ketino susigrąžinti mūsų kraičius. Jis patikino mane, kad paskutinė investicija duos tiek pelno, jog užteks mums visiems.

Be abejo, veikiausiai tie pinigėliai nukeliavo ten pat, kur ir visos kitos jo investicijos – *pernelyg pelningos*, kad būtų galima tuo patikėti. O jeigu dabar ir atsipirktų, pinigai atitektų paveldėtojui. Tėvo testamente buvo paminėti tik nebeegzistuojantys seserų kraičiai.

Bet Lorena nepasakys apie tėvą ar ką nors kitą nė vieno blogo žodžio. Ji apie visus galvo-

ja gerai. Net apie savo motiną. Lorena tvirtintų, kad palikdama dukras motina pasielgė teisingai, nes pabėgo su mylimu vyru.

O kaipgi motinos meilė vaikams? – svarstė Tesa.

Dabar Lorena darė tą pačią klaidą kaip ir jos tėvai – susipančiojo santuoka be meilės.

Ji dėbtelejo į Loreną.

– Juk tu nemyli lordo Tinmoro.

– Ne, nemyliu, – pripažino sesuo. – Bet tai nėra svarbu.

– Manai, nėra svarbu? – atkirto Tesa. – Ar nepasimokei iš tėvų? Kentėsi pati ir jį kankinsi.

– Ne, – išsitiesė Lorena. – Pasižadėjau skirti savo gyvenimą tam, kad jis būtų laimingas, ir savo pažadą tesėsiu.

– O kaip tu pati? – neatlyžo Tesa.

Lorena nusuko akis.

– Daugiau nieko nesugalvojau. Kas būtų su tavimi ir Džena, jeigu nieko nesiimčiau? – Į tą klausimą atsakyti nereikėjo. Visos puikiai žinojo, kokia lemtis jų laukė.

– Betgi nereikėjo dėl mūsų žudyti, – prakalbo Džena.

– Aš gerai viską apgalvojau, – tęsė Lorena,

praleisdama Dženos žodžius pro ausis. – Toks sprendimas pasirodė logiškas. Jeigu būčiau nieko nedariusi, mūsų visų būtų laukęs liūdnas gyvenimas. Man ištekėjus už lordo Tinmoro, jums ir Edmundui atsirado vilties. Gavusios gerus kraičius, galėsite tekėti, už ko panorėjusios. Nereikės tekėti iš nevilties.

Lorena norėjo pasakyti, kad ji, Džena ir netgi Edmundas galės tuoktis su mylimais žmonėmis. Galės apsieiti be to nepasitenkinimo, kurį kentėjo tėvai, ir jaustis saugūs. Už Lorenos išsižadėtą galimybę būti laimingai jie gaus progą nugyventi laimingus gyvenimus.

Progą pamilti.

Tepadeda jai Dievas. Tesa pajuto silpnutį vilties spindulėlį. Jei ji turėtų kraitį, Veltonas galėtų ją merginti.

Tesa nusuko veidą šalin. Kokia ji bjaurybė! Džiaugiasi Lorenos auka.

Mergina vėl susikaupė.

– Kaip tau pavyko, Lorena? Kaip apskritai su juo susipažinai?

– Pati pas jį nuvykau. Paprašiau, kad mane vestų, ir jis sutiko.

Nieko nepasakiusi pačiam artimiausiam žmogui, savo seseriai?

- Be jokių piršlybų?

Lorena susierzinusi dėbtelėjo į Tesą.

- O kam tos piršlybos? Per kelis susitikimus viską sutarėme, lordas Tinmoras išrūpino specialųjį leidimą. Jo reikalų tvarkytojas atgabeno licenciją, ir bažnyčios vikaras mus sutuokė.

- Galėjai ir mus pakviesti, - papriekaištavo Džena.

Akivaizdu, jaunėlė irgi jautėsi įskaudinta.

Lorena į ją atsisuko.

- Būtum bandžiusi mane sustabdyti.

- Taip, būčiau, - tvirtai atsakė Džena.

Vėjo gūsis vėl subarškino stiklus. Ar ir ji, Tesa, būtų mėginusi sulaikyti Loreną? Mergina nežinojo.

Debesys prasiskleidė, ir pro juos suspindo šviesos spindulys.

Jos išgelbėtos. Lorena jas išgelbėjo.

Paaukodama save.

*****

Vos po dviejų savaitių Tesa Samerfild tįsojo ant lovos viename iš daugelio miegamųjų Tinmorų dvare. Šis kambarys buvo skirtas Dženai, kuri stovėjo už molberto priešais langą. Lorena ir vėl nervingais žingsniais matavo

grindis; regis, jai tai tapo įpročiu.

- Smagus pokylis, ar ne? - paklausė Lorena, viltingai žvilgčiodama į seseris.

- Smagus! - širdingai patvirtino Tesa.

Jų gyvenimas staiga smarkiai pasikeitė. Praėjus dviem dienoms po Lorenos pranešimo apie tuoktuves, jos išsikraustė iš vienintelių iki tol turėtų namų, su savimi pasiėmusios tik po skrynią asmeninių daiktų. Dabar lordas Tinmoras pakvietė kelis svečius į skubiai surengtą pokylį, norėdamas artimiausiems bičiuliams pristatyti savo nuotaką. Maždaug po mėnesio jos leisis į Londoną, kur pasiners į suknelių matavimų ir skrybėlaičių pirkimo sūkurį, kad debiutančių pokylių sezonui prasidėjus atrodytų kuo puikiausiai. Tesa dar iki galo nesusitaikė su Lorenos santuoka, tačiau galvodama apie tai, kas laukia jos pačios, netvardė jaudulio.

Ir jautėsi be galo dėkinga Lorenai, drauge - ir kalta.

Tačiau Džena dėkingumo nejuto. Liko tokia pat surūgusi kaip tą dieną, kai Lorena išklojo savo paslaptį.

- Juk smagu, Džena, ar ne? - Tesa irgi ilgėjosi prarastų namų, bet buvo pasiryžusi palaikyti

Loreną.

Džena sviedė teptuką į ąsotį su vandeniu ir it viesulas atsisuko.

- Nekenčiu to pokylio. Man niekas čia nepatinka!

- Džena! - subarė Tesa.

Lorena raminausiai numojo ranka.

- Nieko tokio. Tegu kalba.

Dženos veidas išraudo.

- Negaliu pakęsti, kad tu ištekėjai už to žmogaus - to *senio* - dėl pinigų. Jo svečiai vadina tave turtingų jaunikių medžiotoja, ir jie teisūs.

- To jau gana, - šūktelėjo Tesa. - Ypač todėl, kad Lorena taip pasielgė dėl mūsų.

- Aš to neprašiau. - Džena pasisuko į Loreną. - Niekada gyvenime nebūčiau tavęs to prašiusi. Niekada.

- Niekas manęs ir neprašė. - Priėjusi Lorena uždėjo Dženai ant peties ranką. - Be to, grafas geras žmogus. Pažiūrėk, kiek jau dėl mūsų padarė.

Jis suteikė joms namus Tinmorų dvare. Pas kaimelio siuvėją užsakė visoms naujų suknelių. Tvarkė kraičius Tesai ir Dženai ir išlaikymą Edmundui, kurio pulkas dabar buvo kažkur žemyne.

Tesa atsisédo....